

– Iartă-mă!, i-am strigat. Iartă-mă, am greșit!

N-a apucat fericitul să se ridice. A aruncat pietrele deoparte. S-a liniștit. Ai văzut ce putere are „Iartă-mă!”? L-a dezarmat pe bătrân.

– Dumnezeu să te ierte!, mi-a spus, și de atunci îmi tot dădea din grădină toate cele bune dăruite de Dumnezeu.

Dumnezeu să ne ierte pe amândoi! Am primit, însă, o lecție. Am înțeles ce putere are acest cuvânt: „Iartă-mă!” Nu este un simplu cuvânt. Este putere, binecuvântare, harul lui Dumnezeu. De aceea să știți că

tulburarea este prezență a grijii, lipsă a rugăciunii, cultivare a patimilor, lipsa ascultării. Să spunem „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”, ca să stingem pârjolul dinlăuntrul nostru. Cu „Iartă-mă!” să aducem pacea în jurul nostru și să-i liniștim pe oameni. Iar spovedania, ca să ne curățim de tulburarea pe care diavolul o ascunde în gând, în dorință, în voia noastră, pentru a ne lovi iarăși dinlăuntru și a ne doborî la pământ.

Sursa: **Pr. Spiridon Vasilakis**, *Vino, Lumină! Întâlnire cu Sfântul Efreim Katounakiotul*, Editura Sophia, 2022

Zi plină de bucurie și de veselie
astăzi s-a arătat, că luminează lumina dogmelor
celor prea adevărate și strălucește Biserica lui Hristos,
împodobindu-se acum cu înălțarea sfintelor icoane,
și cu strălucirile chipurilor și se face
credincioșilor unire de Dumnezeu dăruită.

– Triodul (Duminica Ortodoxiei)

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 7 martie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 9 martie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia
Sâmbătă 11 martie	08:00 18:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Vecernia și Litia
Duminică 12 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 2-a din Post (a Sfântului Grigorie Palama)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

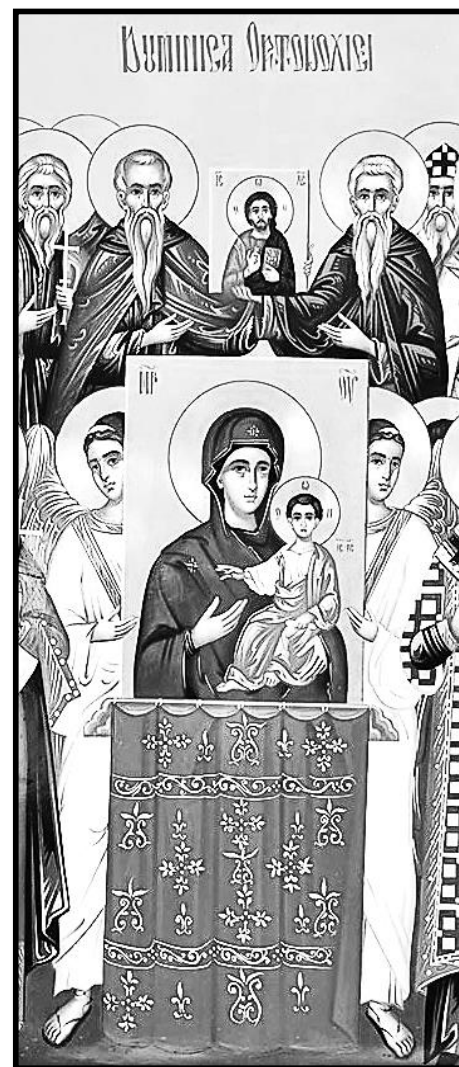
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cu cât suferă mai mult omul din afară, cu atât înflorește cel dinăuntru.”

– Varnava Anahoretul (Limonariu)

Nr. 477 / 5 martie 2023

SINODICONUL ORTODOXIEI

Cuvântul „Sinodicon” înseamnă hotărâre a unui Sinod (Ecumenic, de cele mai multe ori) al Bisericii Ortodoxe, care cuprinde adevărurile teologice care stabilesc dogma Bisericii și condamnă învățăturile eretice, cât și numele ereticilor care au tulburat Biserica prin înțelegerea greșită și strâmba tălmăcire a conținutului Dumnezeieștilor Scripturi.

Acest Sinodicon este cuprins în cele mai vechi manuscrise și ediții ale cărții Triodului în limba greacă, nu ca un supliment, ci în chiar slujba din Duminica Ortodoxiei. Textul conține hotărârile Sinodului al VII-lea Ecumenic din anul 787 de la Nikeia și câteva completări ale Sinodului local de la Constantinopol din anul 843 și ale altor câtorva sinoade locale ulterioare cu privire la erezii în general și în special împotriva iconoclasmului. Aceste completări au fost făcute de-a lungul vremii, în funcție de luptele Bisericii cu felurite erezii care au apărut după cea

iconoclastă. Ultimele adăugiri din edițiile tipărite au fost făcute la sfârșitul veacului al XIV-lea, când biruința mișcării isihaste a pecetluit adevărata și dreapta înțelegere a învățăturilor Domnului Hristos.

Sinodiconul Ortodoxiei se citește la sfârșitul slujbei Utreniei din Duminica Ortodoxiei, deoarece în această zi, la 11 martie 843, a fost citit pentru prima dată și, la inițiativa împărătesei Teodora, se prăznuiește de atunci până azi sărbătoarea Ortodoxiei spre amintirea triumfului dreptei credințe prin înălțarea și cinstirea definitivă a Sfintelor Icoane.

În Biserica Română și în Bisericile slave textul Sinodiconului nu a existat în primele traduceri manuscrise din secolul IX și din cele următoare, și pentru aceea introducerea sa a fost și încă este anevoioasă, de vreme ce implică schimbarea unor rânduieli deja cunoscute. Încercări au existat, atât în Bisericile slave, cât și la români, mai ales în ultimele sute de ani, dar ele nu s-au impus, din diferite motive.

Textul din Triod spune că după utrenie, înainte de Dumnezeiasca Liturghie din Duminica Ortodoxiei, se săvârșește litanie/ procesiune cu sfintele icoane în lăuntru și în afara bisericii, apoi se citește textul Sinodiconului. Rânduiala citirii Sinodiconului Ortodoxiei se păstrează până astăzi în Biserica Greciei, a Ciprului, în Sfântul Munte, la Ierusalim și în eparhiile nou întemeiate în America și Europa, precum și în alte locuri. Slujba, astăzi mutată la sfârșitul Sfintei Liturghii, este necesară mai mult ca niciodată și

în bisericile românești, în contextul invaziei ideilor eretice în ultimul secol, ca și a exodului populației ortodoxe românești în mijlocul unor popoare neortodoxe.

La sfârșitul procesiunii se citește cel puțin în parte Sinodiconul, iar hotărârile dogmatice sunt repetate întreit cu glas mare de cler și de popor (fie „Veșnica pomenire!”, fie „Anatema!”).

Sursa: manastirea.petru-voda.ro

PĂRINTELE BARTOLOMEU ANANIA

1921 – 2011

CULTUL ICOANELOR

Se găsesc iconoclaști și în zilele noastre, iconoclasmul nu s-a isprăvit. Există creștini, sau oameni care-și spun creștini, care tăgăduiesc justificarea icoanelor în Biserică și în cult. Ei spun că noi ne închinăm la idoli. Idol era altceva: era chipul cioplit, despre care credinciosul de atunci credea că el este dumnezeu, obiectul acela cioplit din lemn. Dar noi nu credem că icoana este Dumnezeu, nu credem că icoana, lemnul este Iisus Hristos, ci doar reprezentarea lui Iisus Hristos.

La acestea se adaugă și valoarea afectivă. Noi trăim și prin afecte. Iată, ne rugăm pentru pace. (...) Tinerii (soldați din misiunile de menținere a păcii - n.n.) pleacă undeva, la marginea frontului sau a războiului și lasă acasă mame și copii. Aș vrea să știu care neoprotestant de astăzi care neagă cultul icoanelor, care mamă din

această categorie nu păstrează fotografia fiului ei plecat departe și n-o sărută, plângând cu lacrimi de dorul lui? Și aș întreba-o dacă are conștiința că sărută cartonul sau conștiința că sărută persoana fiului ei care este departe? Și, în ipoteza că printre ei s-ar afla vreunul dintre cei care tăgăduiesc cultul icoanei și care a lăsat acasă un copil împreună cu mama lui, aș vrea să știu dacă, sărutând fotografia copilului, are conștiința că sărută hârtia sau cartonul și nu copilul pe care l-a lăsat acasă și care își așteaptă tatăl?

Așa este sentimentul meu, iubirii mei. Eram tânăr și m-am găsit o dată în mănăstirea Cetățuia de lângă Iași. Și am intrat în biserica mică și m-am găsit în fața icoanei Maicii Domnului, de o mare frumusețe și caldură. Și atunci am ingenuncheat și m-a învăluit sentimentul că mă găsesc în fața portretului mamei mele. Și m-am rugat așa cum m-aș fi rugat în fața mamei mele. Acesta este și argumentul afectiv, pe lângă cel de credință, pe care noi, ortodocșii, îl avem în cultul icoanelor: este cultul persoanei care trăiește prin imagine și prin simbol.

De aceea, iubirii mei, păstrați acest cult, cinstiți icoanele și venerați-i pe sfinții și pe sfintele care se găsesc în spatele lor și pe care icoanele îi reprezintă! În felul acesta vom putea să ne rugăm împreună către Iisus Hristos: *Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelelor noastre, Hristoase Dumnezeule! Amin.*

Sursa: *predică la Duminica Ortodoxiei, 2003*

SFÂNTUL EFREM KATOUNAKIOTUL

1912 – 1998

PUTEREA IERTĂRII

Îmi amintesc o întâmplare. Când eram tânăr, mergeam regulat la Mănăstirea Sfântului Pavel pentru treburi. Treceam prin grădină, și grădinarul îmi dădea una-alta pentru părinți. Este adevărat că starețul, acest egumen sfânt, îmi zicea: „Ai grijă, că bătrânul este cam dificil!” Eu, ce minte să am? Odată, grădinarul – Dumnezeu să-l odihnească! – mi-a dat la cusut o pereche de pantaloni și câteva petice. Când m-am întors cu ei, m-am uitat prin grădină, pe ici, pe colo. Bătrânul, nicăieri. Mi-a spus gândul: „Lasă-i egumenului, ca să nu întârzie!” Am făcut ascultare de gândul meu. Primejdios lucru! Ascultare de gând, ascultare de voia proprie, acestea sunt primejdioase fiindcă înlăuntrul lor se ascunde cu grijă egoismul. Las pantalonii și plec. Când să ies, îl întâlnesc pe grădinar.

– Unde sunt hainele mele? Ai adus pantalonii sau ai uitat?, mi-a spus pe un ton tăios și aspru.

– I-am lăsat egumenului, i-am zis.

– Da' ai egumenului sunt?, mi-a strigat, și fața i s-a înroșit de mânie.

Iată focul tulburării, cum se vede! M-am indignat și eu. S-a trezit în mine iuțimea pe care o am în sânge și i-am spus:

– Departe este, ca să mergi să-i iei? Eeei! Ce să vă zic? Atunci, grădinarul s-a aplecat și a luat două pietre să mă lovească. Cum de mi-a venit gândul?